

PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · 13 de setembre de 2023

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a la secció de futbol femení
del Futbol Club Barcelona

ACTE DE LLIURAMENT

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Imprès al Parlament

DL: B-25.336-2004

www.parlament.cat

Lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a la secció de futbol femení del Futbol Club Barcelona

La presentadora

Molt bon vespre. Hola a totes i a tots; benvingudes i benvinguts a l'acte de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or.

La Medalla d'Honor del Parlament va ser creada per la Mesa del Parlament l'any 2000 i s'atorga a personalitats o institucions que mereixen un reconeixement excepcional.

La Mesa del Parlament, en la sessió del 25 de juliol del 2023, a proposta de la presidenta, va acordar concedir la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a la secció de futbol femení del Futbol Club Barcelona pel seu rol en la promoció del vessant femení d'aquest esport a casa nostra, per donar-li visibilitat i per ajudar-lo a créixer en reconeixement i professionalització.

El club i les jugadores han estat decisius a l'hora de generar referents per a infants i joves en aquest àmbit, decisiu i decisives per transformar la percepció social respecte del paper de les dones en el futbol i per col·laborar en la construcció d'una societat més justa i igualitària pel que fa a drets i oportunitats en el món de l'esport.

Jugadores, gràcies.

(Aplaudiments.)

M'adreço a vosaltres per dir-vos gràcies –espero no emocionar-me, eh?– per no defallir; gràcies per com ens heu fet gaudir i per emocionar-nos al terreny de joc, especialment; gràcies per canviar la història del futbol a casa nostra. Us heu de sentir molt orgulloses del que esteu fent. Us encoratgem a no aturar-vos, a continuar. Ja són moltes les persones que us acompanyem en aquest camí que ara és d'èxit i que tant us ha costat aconseguir.

Quan vosaltres lluiteu, totes lluitem. Quan vosaltres guanyeu, totes sentim que també guanyem. Gràcies.

(Aplaudiments.)

A continuació, l'executiva catalana, empresària, inversora i escollida dona més influent del món en tecnologia el 2020 i el 2023, la senyora Anna Navarro Descals farà el reconeixement d'aquest equip.

(Aplaudiments.)

Anna Navarro Descals (executiva i empresària)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, conselleres i consellers del Govern, diputades i diputats, directiva i jugadores del primer equip del futbol femení del Futbol Club Barcelona, fa uns dies vaig rebre una trucada en la qual em proposaven escriure aquesta glossa dedicada al Barça femení.

Com ja sabeu, fa més de trenta anys que visc a Califòrnia i no vaig dubtar gens a voler ser aquí avui amb totes vosaltres. Volia ser en aquest acte, encara que hagués de creuar un altre cop l'Atlàntic. Volia ser aquí, amb vosaltres, en aquest moment tan i tan històric, perquè aquesta medalla no s'havia donat mai –*never before*– a tot un equip –sou les primeres.

Primer, un moment. Mireu on sou, *take a look, where are you? Check it out.* Què sentiu? De debò, què sentiu? Feu una mirada retrospectiva; penseu en totes les vegades, quan éreu més joves, més petites, i ja desitjàveu ser futbolistes i, no fa pas gaire, quan començàveu a jugar partits i somiàveu en ser campiones. Us ho podeu creure?

Sí, us ho heu de creure per tot el camí que heu fet. Ara toca ser reconegudes, perquè en aquest trajecte forjat des de fa molts anys hi ha hagut moments de tot: nervis, ansietat, dubtes, i vosaltres heu superat això i molt i molt més. I la vostra trajectòria no entén de fronteres i així ho vau poder comprovar recentment, a Mèxic.

En aquests darrers anys, el Barça femení s'ha convertit en un referent al món; no només pels èxits del primer equip, sinó també pel projecte d'esport formatiu. Enhorabona, el món us mira i jo us admiro.

I sou aquí per l'esforç que només cada una de vosaltres entén personalment –no més vosaltres, cada una de vosaltres ho entén, això. Cap història personal és igual a la de la resta de les vostres companyes i, així i tot, és el vostre esforç com a equip que us ha portat fins aquí. Però sense l'esforç personal no hi seríeu, no?, i sense l'esforç col·lectiu tampoc. Totes dues coses són molt importants per assolir el vostre projecte d'alt nivell.

I què ens ensenya tot això? Que el treball en equip sincronitzat necessita la fortalesa individual amb uns valors personals i objectius molt clars, com llevar-se ben d'hora cada dia amb la il·lusió de sempre, malgrat tot el que passa sempre al vostre entorn. És molt important també entrenar el cap, el cap tant com el cos, i a tot plegat s'hi suma una enorme dedicació, resiliència i compromís personal. Fent això, escenifiqueu un model que s'ha de seguir per arribar a ser les millors jugadores i líders, ara i més endavant.

I convertir-se en un model, en un referent, va lligat a una responsabilitat moltes vegades que és invisible, que la gent no la veu, però se'n visibilitza la punta de l'*iceberg*: quan jugueu els grans partits, us enfronteu a temes socials molt importants, com els drets bàsics per a les dones. A mi em sembla que no es pot estar en aquest nivell i no tenir un rol a la societat sense aquest esforç diari i permanent. Per això us felicito, per com us posicioneu en públic i pels valors que representeu davant del món. El posicionament, si ve amb resultats, encara que triguin anys, és el que ens fa avançar a la societat.

No surrender, don't surrender, perquè quan dic que sou referents també penso molt en les noies i les dones que viuen a països com l'Afganistan, Síria o l'Iran, unes dones, unes noies que estan tan allunyades de les seves llibertats... És per com us veuen les dones que entren a internet d'amagat i us veuen a vosaltres. Aquestes noies busquen prototips femenins més enllà dels seus països i ens veuen a nosaltres, a vosaltres, a les dones que fem, o que volem, o que estimem. És molt i molt important, això, perquè moltes d'elles volen ser com nosaltres, volen jugar al futbol, volen vestir-se com vosaltres, i no poden, però les ajudeu a somniar i a lluitar: noies i dones metgesses, atletes, advocades, científiques, tecnòlogues, noies que juguen al futbol i noies que omplen estadis amb més de noranta mil espectadors –vosaltres.

Per això sou referents, perquè el més important és que ens esteu ensenyant que amb la vostra manera de ser és possible. Sou referents perquè jugueu molt i molt bé al futbol, però també per la vostra autenticitat com a equip, un equip que té la diversitat com a virtut, on cadascuna de vosaltres suma. Avui el Barça femení és un referent al món. És per això que us admiro.

Avui tinc cinquanta-cinc anys. Soc la vicepresidenta global d'una empresa que es diu Procor Technologies. És la plataforma de gestió en l'àmbit de la construcció més rellevant del món i que opera a 185 països. Però abans de ser empresària vaig ser esportista i us asseguro que sense l'experiència de l'esport, d'haver format part de l'equip català de voleibol, avui no haguera arribat on soc professionalment. I en dono gràcies a les meves companyes de voleibol i al meu entrenador argentí, en Jorge Pérez-Badua. Mai oblidaré el primer dia que va arribar –quan estàvem jugant un partit i devíem tenir tretze o catorze anys– i em va dir: «*Pero tírense al piso*», i aquelles paraules ens van revolucionar. I sempre que he fet un pas a la meua vida que ha estat molt difícil he pensat amb en Jorge: «*Tírate al piso, Anna*».

Per això tot el que esteu fent i aprenent avui és la llavor del vostre futur. Podeu estar convençudes que podreu fer servir totes les eines que esteu aprenent formant part d'un equip allà on aneu en el futur.

I durant tots aquests anys jo he après una cosa: o tens una passió molt i molt forta pel que fas i t'hi capfiques amb deliri, o no arribes allà on vols –i em sembla que això també ho teniu vosaltres.

I per arribar a posicions importants després de dècades, m'han calgut moltes coses: determinació, moltíssima força mental, els valors dels meus pares; ser de la meva terra estimada, d'Olot; ser part dels equips on he jugat; molts i molts mentors que han cregut en mi i que m'han anat portant endavant, i igualment important, ser molt positiva i empàtica.

També he hagut d'aprendre a no escoltar el soroll –i vosaltres no us n'escapareu. Per això és molt important fer una bona gestió del soroll. Escoltar, però a qui s'ha d'escoltar i tenir el cap molt i molt clar per veure què escolteu i que no us afecti gens.

Jo practico molt la vitamina N, cada dematí. És la vitamina que em diu «no», la vitamina «no»; és molt més important que la vitamina del «sí». Aprendre a treballar en coses que em semblen molt difícils una darrere l'altra; a saber prioritzar; a saber fer que moltes coses et rellisquin per deixar pas a les més importants.

I una darrera reflexió: no us oblideu de la humilitat, si us plau; o de com fer les coses tan difícils i importants quan ningú ens està mirant. Si avui sou aquí, heu de reconèixer l'ajut que us han donat moltes persones. Moltes vegades ens descuidem de qui ens va donar la primera feina, qui us va dir que jugaríeu el primer partit, qui us va fer de capitana per primera vegada.

Estem en aquest món per fer-lo millor i vosaltres, que avui rebeu la màxima distinció del Parlament del nostre país, ja esteu deixant la vostra empremta per a un món millor. Per les que avui hi som, però sobretot per les noies que venen darrere vostre. Perquè el vostre exemple va molt més enllà del futbol. Avui ja esteu canviant models a la societat, moltes gràcies.

El que feu ja està tenint un impacte a la societat –com hem vist últimament– i tot això us fa ser excepcionals. Us admirem, us admirem per tot això: per tot l'esforç que només sap cada una de vosaltres i que no veiem –l'esforç que no veiem nosaltres.

Continueu endavant pas a pas: enhorabona, campiones.

Visca el Barça i visca Catalunya!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presentadora

Moltes gràcies. Gràcies per aquesta glossa tan emotiva de la senyora Navarro Descals.

La Medalla d'Honor del Parlament té el disseny que Antoni Cumella va fer per al logotip del Parlament per encàrrec de la institució durant la primera legislatura després de la Transició. Aquest disseny és una reproducció de les quatre barres sobre fons daurat. L'any 2000 l'orfebre Joaquim Capdevila en va fer una adaptació per a la medalla.

Per a fer l'acte de lliurament, demanem que pugi a l'escenari la molt honorable senyora Anna Erra i Solà, presidenta del Parlament de Catalunya.

(Aplaudiments.)

I ara recullen les medalles les jugadores del primer equip del Futbol Club Barcelona –ho farem una mica així com si fos una alineació de futbol, no?, crec jo. Demanem un fort aplaudiment per la Júlia Gregori, Lucía Corrales Álvarez, Martina Fernández Vila, Vicky López Serrano Felix, Gemma Font Oliveras, Esmee Brugts, Ingrid Syrstad Engen, Ona Batlle Pascual, Keira Fae Walsh, Asisat Lamina Oshoala, Bruna Vilamala Costa, Lucy Bronze, Aitana Bonmatí i Conca, Cata Coll Lluç, Caroline Graham Hansen, Mariona Caldentey Oliver, Salma Paralluelo Ayingono, Clàudia Pina Medina, Jana Fernández Velasco, María León Cebrián, Irene Paredes Hernández, Patricia Guijarro Gutiérrez, Sandra Paños García-Villamil, Marta Torrejón Moya i Alexia Putellas Segura.

(Aplaudiments perllongats.)

Ara podeu fer la fotografia de rigor. Deixem un moment, perquè jo baixo, que els mitjans gràfics... Ja estan molt acostumades a les fotos des de fa ja un temps. I demanarem a la presidenta que lliuri la medalla a Alexia Putellas Segura.

(Aplaudiments.)

Gràcies, presidenta. Ara demanem..., jugadores, és el vostre moment, el vostre torn. Ens parlarà en nom de l'equip la capitana. Alexia Putellas, quan vulguis.

Alexia Putellas Segura (capitana de la secció de futbol femení del Futbol Club Barcelona)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, president del Barça, il·lustres diputats i diputades, parlo en nom meu, com a capitana de l'equip, i en el de totes les meves companyes i companys d'equip.

És per a nosaltres un orgull molt gran, enorme, haver estat distingides amb la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya. Aquesta distinció suposa, sens dubte, un canvi de paradigma. La societat està canviant i ho demana: el paper de la dona ha de ser cabdal en el desenvolupament i el creixement de la societat catalana.

Ens han confirmat que som el primer equip masculí o femení a ser guardonat amb aquesta Medalla d'Honor. Això seria impensable fa..., quan? Cinc? Deu? Vint anys? Però ha passat, està passant i, si ha passat, és perquè la societat canvia i ens ha dut fins aquí.

I com que nosaltres no hem construït res des de zero, vull agrair a totes aquelles pioneres que, abans de la nostra arribada, van voler impulsar l'esport femení al Barça o en altres entitats. Aquesta medalla també els pertany –en som molt conscients totes.

Nosaltres, com a Barça, crec que per mitjà del futbol estem ajudant a construir una societat més justa, igualitària i amb més oportunitats. El nostre esforç i les nostres victòries ens estan convertint en referents per a molts nens, nenes, joves i adults. I això suposa una gran responsabilitat; ho hem de fer bé, ho hem de seguir fent bé. El nostre compromís amb nosaltres mateixes, amb l'esport femení i amb la societat és inqüestionable, però necessitem encara més ajuda per fer-ho millor, per seguir creixent, perquè això no sigui una moda.

I aquí –si em permeteu la llicència, aprofitant on som i a qui tenim escoltant– m'agradaria reivindicar més suport a l'esport femení (*aplaudiments*), més i millors instal·lacions, més camps i més inversió des de la base (*aplaudiments*). Aquests dies ens arriben molts testimonis, moltíssims moltíssims testimonis de nenes que ens expliquen les dificultats per accedir als camps o a horaris convenients d'acord amb les seves edats, o per poder formar una lliga i simplement jugar. En definitiva, el que cal és que les institucions vetlleu perquè tothom, siguin nens o nenes, tinguin les mateixes oportunitats per jugar al futbol.

Volem que totes les noies que vinguin darrere nostre en uns anys tinguin les eines necessàries per gaudir, per jugar, per guanyar. Parlo del futbol, però podeu posar al darrere del bàsquet, de l'handbol, de l'esport o l'activitat que preferiu. Anem fent passes endavant –cada vegada més– i estem molt orgulloses i contentes. Estem molt agraïdes per l'aposta del club, el Barça, que inverteix i creu molt en nosaltres. Animem a la resta de grans clubs esportius del país a seguir fent-ho i als que encara no ho han fet que s'hi posin, perquè ja s'ha vist que hi sortiran guanyant.

Sentim passió pel nostre ofici, el de ser futbolistes. Moltes ni ens ho imaginàvem. Tampoc ens pensàvem jugar en un Spotify Camp Nou ple, ni que trencaríem rècords d'assistència dues vegades, ni que guanyaríem el que hem guanyat com ho hem guanyat.

Per acabar, vull dir-vos que som aquí per quedar-nos, som aquí per ajudar les que vindran, perquè encara hi ha molt de camí per fer. Aquests dies ho veieu amb la greu situació que estem afrontant amb la Federació i els canvis que totes sol-

licitem perquè cap dona, dins o fora del futbol, no hagi de viure mai cap més situació de menyspreu, faltes de respecte o abusos. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)
Necessitem consens, valor i lideratge per part de les institucions, si us plau.

I és per això que no ens aturarem aquí. S'ho mereixen les que van lluitar abans que nosaltres, ens ho mereixem nosaltres per l'esforç que fem cada dia i s'ho mereixen totes les nenes i nens que avui somien en ser com nosaltres. No us fallarem.

Visca l'esport femení i visca el Barça!

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presentadora

Gràcies, gràcies, Alexia Putellas. Crec que parlo en nom de tots si dic «gallina de piel», com diria el Johan.

No s'ha acabat això, un moment, sobretot per vosaltres. Perquè això està molt bé, tot és molt protocol·lari, molt maco, però vull saber si us sona això que sonarà ara. Atents (*Se sent una música de fons.*) La Bruna ja riu. Hi ha una cançó que va ser potser..., ho sabem, eh?, podem dir-ho, una mica talismà, al vestidor, per guanyar la Champions, la Lliga, i crec que potser és moment de dedicar-li a les jugadores, doncs, una actuació especial.

Han volgut ser avui aquí, en directe, The Tyets!

(*El grup The Tyets interpreten Coti x Coti.*)

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Moltes gràcies als The Tyets, perquè tenen l'agenda atapeïda no, el següent, i han volgut ser avui aquí per a totes vosaltres, però no paren de fer concerts. Ja sabeu que això és gairebé l'himne oficial de Catalunya.

Bé, crec que hem de tornar a la part protocol·lària. Gràcies, jugadores, podeu tornar al lloc. I després d'aquesta actuació dels The Tyets..., sí, sí, podeu tornar, Marta, gràcies. (*Aplaudiments.*)

Amb aquesta medalla el Parlament vol reconèixer el paper actiu i el lideratge del Futbol Club Barcelona en la potenciació del futbol femení a Catalunya, però al mateix temps vol servir d'agraïment a les desenes d'entitats i clubs catalans que durant dècades han treballat en valors per fer créixer aquest esport, reduir les bretxes socials i professionals entre les categories femenines i masculines i generar igualtat d'oportunitats entre els esportistes.

En nom del Futbol Club Barcelona, té la paraula el seu president, senyor Joan Laporta i Estruch.

(*Aplaudiments.*)

Joan Laporta i Estruch (president del Futbol Club Barcelona)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, molt honorable president de la Generalitat, conselleres, consellers, diputades, diputats, jugadores del Barça femení del Futbol Club Barcelona, companys de junta directiva, autoritats, expresidents de la Generalitat, que veig aquí presents, senyores i senyors; bé, en primer lloc, en nom del Futbol Club Barcelona, doncs un profund agraïment a la presidenta del Parlament de Catalunya, la molt honorable senyora Anna Erra, per haver atorgat la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, al Barça femení, al Barça femení de futbol. Molt agraït.

Bé, és una distinció –si em permetes, presidenta– ben merescuda, perquè reconeix una trajectòria que no està exempta d'entrebancs, protagonitzada durant dècades per jugadores que han estat acompanyades, també, per moltes persones del Futbol Club Barcelona que han treballat dia a dia pel creixement de l'esport femení, concretament pel creixement del futbol femení.

Aquesta –si em permeteu també dir, després de l'emotiu, del sentit i del reivindicatiu discurs de la nostra capitana, l'Alèxia..., preciosa–, bé, jo crec que ha estat una història o és una història de perseverança que ve de lluny, eh? Molt ha plogut, és cert, des d'aquell partit que es va jugar al Camp Nou el Nadal del 70, en què les nos-

tres jugadores a les quals heu fet certa referència –les pioneres–, vaja, no van poder ni lluir la samarreta blaugrana, eh?

Avui, afortunadament, les jugadores del Futbol Club Barcelona, doncs, home, són campiones d'Europa, han omplert l' Spotify Cap Nou més de dos i de tres cops, la qual cosa és un orgull, evidentment, pel club i entenc que per al país, president, i també, doncs són un referent mundial de l'esport en general i del futbol femení en concret.

Avui també podem dir que a la Masia tenim jugadores del futbol femení formatiu, eh?, i això entenc que confirma el desitjat, el necessari, l'insubornable compromís per assolir la igualtat de gènere en el món de l'esport del Futbol Club Barcelona. Ho hem promogut i estem satisfets perquè ho estem aconseguint gràcies a moltes persones, però certament és un orgull com a president del Barça poder dir aquestes paraules avui aquí, al Parlament de Catalunya.

Bé, no ha estat un camí fàcil –s'ha dit ja que no és fàcil. Segur que encara queda molt camí per recórrer, però com a president estic orgullós; estic orgullós que el Barça s'hagi erigit en referent del futbol femení a Catalunya i al món, i per tant, presidenta, aquesta Medalla d'Honor d'or que avui ens atorgueu ens ajuda –ens ajuda molt–; ens ajuda a continuar el camí, a anar pujant graons per culminar aquesta feina que s'està fent i que s'ha fet des de fa molts anys i també ens ajuda a enderrocar –espero– les darreres barreres socials que, malauradament, el futbol femení o l'esport femení sempre s'ha trobat en aquest camí.

Permeteu-me que faci uns agraïments. El primer seria per al Xavier Llorens –no sé si ets aquí, Xavier Llorens–..., però Xavier Llorens ha estat una referència del futbol femení del Barça. El Xavier, doncs, va ser qui va conduir l'equip femení del Barça cap a l'èxit en moments de màxima dificultat.

Després també permeteu-me que faci un especial agraïment a tots els i les professionals de l'àrea d'esports del Futbol Club Barcelona, a Xavier Budó, al capdavant; i també, pel que fa a l'*staff* esportiu del futbol, òbviament, vull ressaltar la figura de Markel Zubizarreta com a director esportiu, i també del Jonatan Giráldez, que és el nostre entrenador.

També, per descomptat, vull fer un agraïment als meus companys de junta directiva. Penseu que han estat donant suport en tot moment al projecte, al projecte de futbol femení i, molt especialment, vull referir-me al Xavier Puig, que és el directiu responsable del futbol femení i que li demano que continuï amb aquest entusiasme i amb aquesta alegria amb què ens transmet tot el que fa referència al futbol femení. És un apartat que tenim a cada junta directiva –que ho sapigueu, jugadores, que ens recordem de vosaltres; us tenim molt presents a cada junta directiva–, i és gràcies al Xavier Puig.

Bé, però aquí les autèntiques protagonistes sou vosaltres –sou vosaltres, les jugadores del Barça– que heu aconseguit ser un referent, jo diria que fent gala d'aquests valors a què feies referència, dels valors que guien el nostre club, que podríem dir que són l'esforç, la constància, la perseverança, el compromís, i que són valors que dignifiquen i donen sentit a la divisa del «més que un club».

Només cal veure com disputeu els partits –això em sembla que ho hem comentat força vegades, però només cal veure com disputen els partits. Només cal veure com celebren els èxits. I a mi m'agradaria dir que heu dignificat l'esport i heu dignificat el club també, perquè us heu mantingut a l'alçada de l'enorme responsabilitat que comporta ser persones en les quals s'emmiralla tota la joventut del nostre país. I aquesta joventut del nostre país que s'ha enamorat del Barça i s'ha enamorat del futbol femení gràcies a vosaltres.

Bé, només em queda dir... Visca el futbol femení del Barça, visca el Barça i visca Catalunya!

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presentadora

Gràcies, gràcies president Laporta. Ara clourà els parlaments la molt honorable senyora Anna Erra i Solà, presidenta del Parlament de Catalunya.

La presidenta

President i membres del Govern de la Generalitat, membres de la Mesa i diputats del Parlament, expresidents del Parlament i de la Generalitat, autoritats i jugadores de l'equip femení, president i membres de la junta del Futbol Club Barcelona, benivolgudes i benivolguts, en primer lloc, vull agrair-vos molt sincerament la vostra presència en aquest acte en què atorguem la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya.

Com ja sabeu, aquesta medalla és la màxima distinció que concedeix la seu de la sobirania del poble de Catalunya a personalitats i institucions que són mereixedores d'un reconeixement especial.

Per a qualsevol nació del món –i la catalana no n'és una excepció–, els reconeixements com els d'avui són fonamentals; perquè tota la comunitat humana es construeix a partir de referents i símbols que inspiren confiança, admiració i sentiment de pertinença; perquè és a través d'aquests referents i d'aquests símbols que, d'alguna manera, es revela quines fites lloem com a país i quines persones o entitats acaben formant part del nostre imaginari col·lectiu.

En aquest sentit, em fa molta, moltíssima il·lusió atorgar aquesta medalla d'enguany a vosaltres, l'equip femení del Futbol Club Barcelona. I m'hi referia a la meua compareixença per anunciar aquesta decisió el passat mes de juliol –sou pioneres i un exemple a seguir. Amb el vostre esforç, determinació i *fair play* heu aconseguit els èxits esportius més somiats en la vostra disciplina; uns títols i un palmarès que ens han fet vibrar, emocionar i posicionar el club, la ciutat de Barcelona i Catalunya a nivell mundial.

Vosaltres –potser sense voler-ho– us heu convertit en una de les cares més visibles del nostre país a l'exterior. Però el vostre exemple transcendeix l'àmbit esportiu; amb vosaltres hem viscut una autèntica transformació social i cultural en clau de gènere, i perquè us heu guanyat a pols un lloc preminent en un món –el futbol– que estava injustament reservat als homes, o millor dit, en un món en què a la dona se l'havia injustament invisibilitzat.

Avui la pràctica i la popularitat del futbol femení és certament un fet a casa nostra, però voldria assenyalar i ja s'ha dit que, en altres latituds –com a l'Afganistan, per exemple–, que les dones juguin al futbol està prohibit i moltes d'elles, moltes jugadores, s'han hagut d'exiliar davant l'amenaça de mort; en canvi, les noves generacions creixen –n'estic convençuda– havent normalitzat que el futbol, en totes les seves categories, és una cosa tant de dones com d'homes.

Aquest canvi de percepció, al meu parer, és transcendental i marca un punt d'inflexió en el procés de construcció d'una societat lliure de discriminacions, estereotips i prejudicis per raó de gènere. Però això no ha estat fruit de la casualitat o d'una mà invisible que ha fet canviar el curs de la història; si som on som és gràcies, sobretot, al moviment feminista i a persones, entitats, institucions i clubs esportius, com el Barça, que s'hi van comprometre temps enrere.

També les famílies i les mateixes jugadores que, amb persistència i conviccions fermes, heu treballat per fer arrelar els canvis en l'esport femení que ens semblaven impensables només fa uns anys. Res de tot això ha estat fàcil ni s'ha aconseguit d'un dia per l'altre.

I estem vivint uns canvis en l'esport d'elit i, per extensió, en l'esport de base. I per què ho dic? Us poso només un exemple personal. Formo part d'una generació de dones que vam trobar-nos molts obstacles i mancances en la pràctica de l'esport femení. En el meu cas, com a jugadora de bàsquet, havíem d'entrenar –i em sembla que ha dit l'Alèxia que això encara passa– a quarts d'onze de la nit, perquè

abans tenia preferència l'equip masculí, malgrat que ells estaven en una categoria inferior.

Vosaltres esteu canviant totes aquestes pràctiques i esteu transformant la societat. Heu fet caure estructures velles, concepcions i visions antigues del món de l'esport; tot i això, malgrat els avenços, serà un error majúscul caure en l'autocomplacença. Queda molta feina per assolir aquesta plena igualtat entre dones i homes en el futbol, en l'esport i, malauradament, també en la societat. Encara hi ha molt camí per recórrer: l'equiparació salarial, la conciliació, la presència de dones en llocs de direcció o de responsabilitat en clubs i institucions, el patrocini i la publicitat, o la cobertura mediàtica dels esdeveniments esportius femenins són alguns exemples en què, com a mínim, hi ha marge de millora; de fet, som conscients que esteu en vaga i esperem que les negociacions arribin a bon port ben aviat.

Així mateix, com a presidenta del Parlament, vull aprofitar per interpel·lar les diferents formacions polítiques –moltes aquí presents–, el Govern, el món local i la resta d'actors públics i privats del país per no defallir: conjurem-nos per seguir avançant en la incorporació i el desenvolupament de la perspectiva de gènere en qualsevol àmbit de la nostra societat.

Aquest camí –diguem-ho alt i clar– requereix fermesa i convicció, perquè les diverses manifestacions del masclisme i les estructures patriarcales encara perduren en moltes actituds, comportaments i decisions que ens afecten, en el futbol i a tot arreu; una xacra que ha trobat el seu altaveu i refugi –diguem-ho també alt i clar– en els partits populistes i els moviments antidrets; uns actors que a l'esfera pública qüestionen la diversitat i el pluralisme i assetgen els principis liberals i democràtics que sustenten el nostre sistema polític.

Aquest Parlament s'ha tornat a posicionar recentment pel que fa a drets i igualtats entre homes i dones. Va ser el passat 1 de setembre i va ser amb relació als fets lamentables i vergonyants de la final de la Copa del Món de futbol femení, però és un posicionament que es fa extensiu a tot el món de l'esport. I no és res més que la constatació que la pràctica esportiva i qualsevol altra esfera de la nostra vida ha d'estar lliure de violències masclistes. Que mai més un esdeveniment esportiu femení es vegi eclipsat per un acte masclista.

–I acabo. Voldria donar les gràcies als equips tècnics i a la directiva del Futbol Club Barcelona per haver sabut construir un equip tan competitiu i tan admirat, fent-hi una aposta decidida i posant-hi els recursos necessaris per fer ho possible.

I a vosaltres, jugadores, voldria traslladar-vos una vegada més, des d'aquest faristol, el meu, el nostre més sincer agraïment i admiració i felicitar-vos per aquesta merescudíssima Medalla d'Honor que sempre us acompanyarà i de la qual ens sentim molt orgullosos.

Pels vostres èxits esportius, que en són molts; perquè el futbol és la vostra passió i se us nota; per la vostra èpica; per ser la punta de llança del futbol femení; per contribuir-ne al prestigi, per ser un referent per a la nostra canalla. Els nens i nenes d'aquest país us admiren i parlen de vosaltres i aspiren a seguir el vostre exemple. Per fer-los veure que tot és possible amb esforç, compromís i tenacitat. Perquè amb vosaltres i amb aquest equip hi ha hagut un abans i un després en l'esport femení.

No hi ha cap dubte que amb aquest extraordinari equip femení s'ha posat de relleu, ara més que mai, que el Barça és més que un club.

Visca el Barça femení i visca Catalunya!

(Aplaudiments.)

La presentadora

Gràcies, presidenta.

Acomiadem aquest acte d'avui amb l'himne nacional de Catalunya –com no podia ser d'altra manera–, *Els segadors*, que interpretarà el Cor Geriona, que va

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or, a la secció
de futbol femení del Futbol Club
Barcelona

13 de setembre de 2023

néixer l'any 2000 a l'Escola Municipal de Música de Girona i actualment és el Cor de l'Auditori de Girona. El grup està format per vint noies sota la direcció d'Imma Pascual.

(El Cor Geriona canta Els Segadors.)

(Aplaudiments forts i perllongats.)